

Vertel over het kruis waar ze Hem hebben genageld,
 Verbroken van angst en pijn;
 Vertel van het graf waar ze Hem legden,
 Vertel hoe Hij weer leeft.
 Liefde in dat teder verhaal,
 Duidelijker dan ooit zie ik;
 Blijf, laat me huilen terwijl je fluistert,
 "De liefde heeft losgeld voor mij betaald."

Vertel hoe Hij opsteeg ten hemel,
 Tot bij de rechterhand van God:
 Hoe Hij daar tussenkomt
 Terwijl we op aarde zijn, moeten we doorgaan.
 Vertel over de zoete Heilige Geest
 Hij is van boven uit gegoten;
 Vertel hoe Hij in heerlijkheid komt
 Voor al de heiligen gevat in Zijn liefde.

“Vertel me het verhaal” van Jezus

Het verhaal van Fanny Crosby is er een van verdriet, maar ook van de diepste liefde. Toen Fanny zes weken oud was, kreeg ze een oogontsteking. De huisarts was niet beschikbaar, dus werd er een andere arts gebeld. Hij smeerde hete mosterdpoultices op de ogen van de baby. Dit veroorzaakte ernstige brandwonden aan Fanny's ogen en ze was vanaf dat moment permanent blind. Fanny voelde zich nooit verbitterd, maar groeide in plaats daarvan uit tot een jonge vrouw die God "zag" in alles om haar heen en in elke omstandigheid die het leven haar gaf. Hoewel ze fysiek blind was, had Fanny het scherpste spirituele zicht... wat wordt weerspiegeld in haar meer dan 9.000 lofliederen. Haar liefde voor God en haar gretigheid om met anderen te delen wat Christus voor hen had gedaan, brachten ontelbare mensen tot Christus.

God gaf Fanny het vermogen om in woorden uit te drukken wat haar hart bevatte. Ze gaf God alle eer voor wat ze in Zijn naam kon bereiken. Tegenwoordig zijn zoveel van onze favoriete en beroemde hymns van deze kleine, nederige blinde vrouw die haar hart opende om te zien wat mensen met fysiek zicht vaak niet konden zien.

Fanny trouwde en kreeg één kind, dat kort na de geboorte stierf. Haar inzicht in de liefde van een moeder wordt weerspiegeld in een mooi gedicht: Het Kind en de Engel.

Alles wat Fanny in dit leven raakte, vond een weg in haar gedichten en hymnen.

Wanneer we Fanny's gedichten lezen of haar hymnen zingen, worden we geconfronteerd met een verblindende waarheid. Fanny KENDE haar Redder als een echt en levend persoon.

Hij was elke dag bij haar, moment na moment. Hij was net zo echt voor haar als de "fysieke" mensen in haar leven. Het is omdat ze Hem kende als een levend, ademend persoon dat haar hymnen die waarheid weerspiegelen en zo geliefd zijn bij christenen overal ter wereld.

Fanny was het "zout der aarde" voor zovelen die haar persoonlijk kenden, en haar erfenis leeft voort door de rijkdom aan hymnen die ze heeft achtergelaten. Een oprechte erfenis voor de toekomstige generaties christenen die komen gaan...

"En elke dag, in de tempel en bij de huizen, hielden ze niet op te onderwijzen en te prediken dat de Christus Jezus is."

– Handelingen 5:42

*Neem de wereld - maar geef mij Jezus;
 in Zijn kruis zal mijn vertrouwen zijn,
 totdat ik in een helder, stralend licht
 mijn Heer zal zien, van aangezicht tot aangezicht.*

Het flyer-project van NaturEI brengt alles samen wat ons dierbaar en waardevol lijkt. Alle informatie over natuurlijke gezondheid, natuurlijk leven en geestelijke groei werden samengebracht in één bundel van informatie, motiverende literatuur. Bij dat alles is de Bijbel het houvast waar alles op gebouwd wordt.

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Francis Jane Crosby schreef meer dan 9.000 hymnen, waarvan sommige tot de populairste behoren in elke christelijke denominatie. Ze schreef er zoveel dat ze gedwongen werd om pseudoniemen te gebruiken, uit angst dat de hymnenbundels boven alle anderen gevuld zouden worden met haar naam. En voor de meeste mensen was het meest opmerkelijke aan haar dat ze dat deed ondanks haar blindheid.

"Ik vind het heel jammer dat de Meester je niet het zicht heeft gegeven, terwijl hij je zoveel andere gaven heeft gegeven," merkte een goedbedoelende predikant op. Fanny Crosby antwoordde meteen, want ze had zulke opmerkingen al eerder gehoord. "Weet je dat als ik bij mijn geboorte één verzoek had kunnen doen, het zou zijn geweest dat ik blind geboren zou zijn?" zei de dichter, die alleen de eerste zes weken van haar leven had kunnen zien. "Want als ik in de hemel kom, zal het eerste gezicht dat mijn zicht ooit zal verblijden, dat van mijn Heiland zijn."

Crosby werd geboren in Putnam County, New York, en werd binnen twee maanden ziek. Helaas was de huisarts weg en een andere man, die zich voordeed als een gediplomeerd arts, behandelde haar door hete mosterdpoultices voor te schrijven die op haar ogen moesten worden aangebracht. Haar ziekte verdween uiteindelijk, maar de behandeling maakte haar blind. Toen bleek dat de arts een kwakzalver was, verdween hij. Een paar maanden later stierf Crosby's vader. Haar moeder werd gedwongen om werk te zoeken als dienstmeisje om het gezin te onderhouden en Fanny werd grotendeels opgevoed door haar christelijke grootmoeder.

Haar liefde voor poëzie begon al vroeg: haar eerste vers, geschreven op 8-jarige leeftijd, weerspiegelde haar levenslange weigering om medelijden met zichzelf te hebben: *Oh, wat ben ik een gelukkige ziel,*

hoewel ik niet kan zien!

Ik ben vastbesloten dat ik in deze wereld

Tevreden zal zijn.

Hoeveel zegeningen geniet ik

Die andere mensen niet zien,

Om te huilen en te zuchten omdat ik blind ben

Ik kan het niet, en ik zal het niet doen!

Terwijl ze genoot van haar poëzie, memoriseerde ze ijverig de Bijbel. Ze memoriseerde vijf hoofdstukken per week, zelfs als kind kon ze de Pentateuch, de Evangelien, Spreuken, het Hooglied en vele psalmen hoofdstuk en vers reciteren. Het harde werk van haar moeder wierp zijn vruchten af. Kort voor haar vijftiende verjaardag werd Crosby naar het onlangs opgerichte New York Institute for the Blind gestuurd, waar ze 23 jaar lang zou wonen: 12 jaar als studente, 11 jaar als lerares. Ze stortte zich aanvankelijk op haar eigen poëzie en werd gevraagd om verzen te schrijven voor verschillende gelegenheden. Na verloop van tijd vroeg de directeur haar om dergelijke "afleidingen" te vermijden ten gunste van haar algemene instructie. "We hebben geen recht om ijdel te zijn in de aanwezigheid van de Eigenaar en Schepper van alle dingen," zei hij.

Het was het werk van een reizende frenoloog (iemand die de vorm en onregelmatigheden van de schedel bestudeert om inzicht te krijgen in karakter en mentale capaciteit) dat de mening van de school veranderde en haar passie opnieuw aanwakkerde. Hoewel zijn studie nu de spot van de wetenschap is, bleken de woorden van de frenoloog profetisch: "Hier is een dichteres. Geef haar alle mogelijke

aanmoediging. Lees haar de beste boeken voor en leer haar de mooiste poëzie. U zult ooit nog van deze jonge dame horen."

Op 23-jarige leeftijd sprak Crosby het Congres toe en sloot vriendschappen met presidenten. In feite kende ze alle topbestuurders van haar leven, met name Grover Cleveland, die voor zijn verkiezing secretaris was van het Institute for the Blind. Een ander lid van het instituut, oud-leerling Alexander van Alstine, trouwde in 1858 met Crosby. Hij werd beschouwd als een van de beste organisten van New York en schreef de muziek voor veel van Crosby's hymns. Crosby zelf zette muziek voor slechts een paar van haar hymnes, hoewel ze harp, piano, gitaar en andere instrumenten speelde. Vaker kwamen muzikanten naar haar toe voor songteksten. Zo kwam muzikant William Doane op een dag bij haar langs voor een verrassingsbezoek en smeekte haar om wat tekst te schrijven voor een melodie die hij onlangs had geschreven en die hij zou uitvoeren op een aanstaande conventie. Het enige probleem was dat zijn trein naar de conventie over 35 minuten vertrok. Hij ging achter de piano zitten en speelde de melodie.

"Je muziek zegt 'Veilig in Jezus' armen,'" zei Crosby, die de tekst van de hymn meteen opschreef. "Lees het in de trein en haast je. Je wilt niet te laat komen!" De hymn werd een van Crosby's meest gekende werken.

Hoewel ze onder contract stond om drie hymns per week naar haar uitgever te sturen en er vaak zes of zeven per dag schreef (voor een dollar of twee per stuk), werden veel ervan erg populair. Toen Dwight Moody en Ira Sankey ze begonnen te gebruiken in hun campagnes, kregen ze nog meer aandacht. Enkele daarvan zijn "*Blessed Assurance*," (Volle Verzekering) "All the Way My Savior Leads Me, (Heel de weg leidt mij mijn Heiland)" "To God Be the Glory," "Pass Me Not, O Gentle Savior," "Rescue the Perishing," en "Jesus Keep Me Near the Cross."

Ze kon complexe hymns schrijven en muziek componeren met een klassieke structuur, maar gaf de voorkeur aan eenvoudige, begrijpelijke verzen die gebruikt konden worden voor evangelisatie. Ze bleef poëzie schrijven tot haar dood, een maand voor haar vijftienvestigste verjaardag. "Op een heerlijke dag zal je staan en wuiven op de oever" was haar laatste strofe.

Vertel me het verhaal van Jezus,
Schrijf elk woord op mijn hart;
Vertel me het meest waardevolle verhaal
Liefste dat ooit is gehoord.
Vertel hoe de engelen in koor,
Zongen terwijl ze zijn geboorte verkondigden,
"Ere zij God in de hoge!
Vrede en goede tijding op aard."

Alleen vasten in de woestijn,
Vertel over de dagen die voorbij zijn,
Hoe Hij voor onze zonde werd verzocht,
Toch zegevierde hij aan het einde.
Vertel over de jaren van zijn arbeid,
Vertel over het verdriet dat Hij droeg;
Hij werd veracht en vernederd,
Dakloos, afgewezen en arm.

Refrein

Vertel me het verhaal van Jezus,
Schrijf elk woord op mijn hart;
Vertel me het meest waardevolle verhaal
Liefste dat ooit is gehoord.